

se zapišem k vojakom, mislèč, da pri vojakihi utolažim nemirno vest. Ali varal sem se; nadloge so me teple povsod, koder koli sem hodil jaz nesrečni človek. O otroci, ko bi vi znali, kako strašno je živeti brez očinega in materinega blagoslova! — Tu zopet omolkne berač in videlo se mu je, kako se siromak bojuje s svojimi notranjimi čutili, kajti povésil je glavo in sam v sebi na tihem govoril: „Da strašno je pregrešiti se zoper četrto zapoved božjo, ki pravi: Spoštuj očeta in mater, da se ti bo dobro godilo in boš dolgo živel na zemlji.“ Nato se obrne k nam otrokom in nam reče: „Otroci spoštujte svoje starše, ker oni imajo vašo prihodnjo srečo v rokah. Mene imejte v svarilen izgled, da ne izgubite njihovega blagoslova, brez katerega ste nesrečni na tej zemlji!“

Pri teh besedah si starec obriše solzé, ki so se mu curkoma vtile iz oči ter nadaljuje: „Takó je prišlo osodepolno leto 1859, ki je prineslo našemu cesarju hudih težav in britkosti. V krvavem boji pri Solferinu zadela me je zaslužena kazen. V tem boji zoper sovražnika izgubil sem desno nogo in levo roko, kakor me zdaj vidite tukaj. Morali so me dolgo imeti v bólnici. Pripravljal sem se na smrt, ali smrt le ni hotela po mene. Prišel sem iz bólnice največji siromak. Zdaj sem se še le spominjal besed, katere mi so moja mati tolikokrat na srcé položili, rekoč: „Kdor ne uboga, tepe ga nadloga.“ Te besede so mi vedno pred očmi, kadar koli me kaj britkega zadene, in britkosti imam vsak dan zadosti, ker največja nesreča je, ako si mora človek po hišah dobrotnih ljudi kruha prositi. Takó se potikam že več let s trebuhom za kruhom od hiše do hiše, in marsikomu sem nadležen. Nadloge, velike nadloge me tepó in te me so tudi v vašo hišo pripeljale. A vse to sem zaslužil, ker nisem hotel v mladosti ubogati svojih dobrih staršev. A zdaj, ko vam sem povedal svoje življenje, varujte se, ljubi otroci, svojeglavnosti in nevbogljivosti. Svetujem vam pridnost in poslušnost; kdor te dve lastnosti ima, ni se mu treba bati, da bi se mu kedaj godilo takó, kakor meni ubozemu siromaku.“

Vsi smo tiho sedeli in starčku obljubili, da hočemo ubogati svoje starše.

V tem je bila večerja pripravljena, sedli smo za mizo, ter smo se veselili, da je ubozemu starčku jed dobro dišala.

Janko Zagorski.

Trije prijatelji.

Tri prijatelje ima človek na tem svetu. Ali kako se ti prijatelji obnašajo ob času smrti, kadar ga Bog pokliče na sodbo? — Zlató, njegov najljubši prijatelj, prvo je, ki ga zapusti in ne gré ž njim. — Rodbina njegova in prijatelji ga spremijo samó do njegovega groba; ondú ga zapusté, in se vrnejo domóv. — Tretji prijatelj, za katerega se je v življenju najmanj brigal, to so dobra dela človeška. Ona ga spremijo celó pred préstol večnega sodnika, molijo zanj in mu prosijo milosti in odpuščenja.

Herder.